

Arrest

nr. 266 358 van 10 januari 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 7 september 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 augustus 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 november 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. TODTS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 23 november 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 15 juli 2021.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 4 augustus 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U woonde sinds uw geboorte in Santa Rosa Senca in de gemeente El Porvenir, gelegen in het departement Santa Ana. Nadat uw ouders scheidden toen u zeven jaar oud was, bleef uw vader in Santa Rosa Senca wonen en verhuisde u samen met uw moeder en uw broer naar Candelaria de la Frontera in San Cristobal. Bende 18 was aanwezig waar uw vader bleef wonen en bende MS13 was aanwezig waar jullie woonden. In 2013 verhuisden uw moeder, broer en uzelf opnieuw naar El Porvenir. Omdat jullie huis vernield werd door een overstroming, verhuisden jullie in ongeveer 2017 naar een ander huis in El Porvenir. Bende MS13 was eveneens aanwezig bij jullie laatste twee woonplaatsen in El Porvenir. Gedurende verschillende jaren bracht u uw vader op wekelijkse basis een bezoek. Vanaf 2015 tot 2019 werkte u voor een atelier dat kledij maakt. Naarmate de jaren verstreken begon de aanwezigheid van bendeleden toe te nemen. In ongeveer 2016 zeiden bendeleden van 18, waar uw vader woont, een eerste keer tegen uw schoonbroer J. en zijn kennissen dat ze niet wilden dat u en uw broer jullie vader nog zouden bezoeken. Uw broer hield er onmiddellijk mee op; u daarentegen niet. Gedurende drie jaar hierna zeiden bendeleden van 18 voortdurend tegen J. of zijn kennissen dat u diende op te houden met uw vader te bezoeken. U negeerde de woorden van de bendeleden echter en bleef uw vader bezoeken. Na verloop van tijd deed u dit weliswaar minder frequent omdat u merkte dat de algemene veiligheidssituatie verslechterde. Ongeveer in juni 2020 werd uw oom, die een eigen winkel had, aangesproken door bendeleden van MS13 uit uw buurt die tegen hem zeiden dat u diende te stoppen met bezoeken te brengen aan uw vader.

In augustus 2020 werd het levenloze lichaam van een vrouw gevonden in de buurt van uw huis. Op 26 augustus 2020 in de avond werd uw overbuurjongen vermoord door bendeleden van MS13 toen u op de patio van uw huis stond te telefoneren. Uw broer kwam naar de patio om u, op bevel van uw moeder, naar binnen te roepen. Gedurende vijftien minuten bleven jullie thuis. Hierna beslisten u, uw broer en twee andere burens om naar het huis van jullie overbuur te gaan en te kijken of jullie hem nog konden helpen. De jongen was echter reeds overleden aan zijn verwondingen. U vreesde dat de bendeleden u buiten op de patio hadden zien staan en zouden kunnen vermoeden dat u hen ook had gezien, waardoor ze u of uw familie iets zouden kunnen aandoen om een klacht tegen hen te vermijden. U besliste toen dat u het land diende te verlaten.

De politie kwam diezelfde avond de burens in jullie straat ondervragen, met het oog op het verkrijgen van informatie over de moord. U zei slechts tegen de politie dat u niets had gezien en dat u enkel drie schoten heeft gehoord. De politie noteerde uw verklaringen en ging weg.

Enige tijd later kreeg u een bericht van een onbekend nummer waarin de zender zei dat hij bezwarende foto's en video's van u bezat en u vroeg wat u hem zou geven in ruil voor dat hij de media niet zou publiceren. Hij zei dat indien u hem zou blokkeren, hij u gewoonweg zou contacteren via een ander nummer. U schonk weinig aandacht aan deze berichten omdat u wist dat zulke foto's en video's van u niet bestonden. U blokkeerde het nummer en hoorde achteraf niets meer van de persoon in kwestie.

In september 2020 werd u persoonlijk benaderd door bendeleden van MS13 in uw buurt en vroegen zij u om 'alstublieft te stoppen met naar Santa Rosa Senca te gaan'. Ze zeiden dat dit de laatste waarschuwing was. U besliste uw vader niet meer te bezoeken en kende geen problemen meer met de bendeleden van MS13. Voor uw vertrek naar België bracht u hem echter nog één bezoek, in november 2020. U werd hiervoor afgezet door J. op een bepaalde plaats, zodat u niet te voet hoefde te gaan. U kende tijdens uw bezoek geen problemen; noch met leden van bende MS13, noch met leden van bende 18.

Vooraleer u naar België vertrok, werd er nog een andere kennis van jullie die vrij dicht bij jullie woonde vermoord om een voor u onbekende reden.

U verliet El Salvador op 13 november 2020 en op 14 november 2020 kwam u aan in België. Op 23 november 2020 diende u uw verzoek om internationale bescherming in. Ter staving van uw verzoek legt u uw paspoort, identiteitskaart, geboorteakte en blanco strafblad neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel

48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. U vreest vervolgd te zullen worden door bendeleden van MS13 omdat u getuige was van een moord.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._situation_securitaire_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

U vreest vervolgd te zullen worden door bendeleden van MS13 omdat u op de patio van uw huis aan het telefoneren was op de avond dat zij uw overbuurjongen vermoordden en de zij u mogelijks hebben gezien (CGVS p. 6 en p. 7). Hierdoor vreest u beschuldigd te zullen worden door de bendeleden van verraad. Er dient echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een risico loopt bij een terugkeer naar El Salvador. Nergens uit uw verklaringen blijkt namelijk dat de bendeleden u die avond effectief hebben gezien en dat zij u hierdoor van verraad beschuldigden. Zo heeft u die avond op geen enkel moment de bendeleden gezien, maar heeft u slechts schoten en lawaai gehoord en was u op deze indirecte manier getuige van de moord. U heeft ook niemand zien vluchten. U stond op een duister deel van uw patio op het moment van het gebeuren. Het is volgens u echter wel mogelijk dat de bendeleden u zagen op het moment dat u zich in uw huis begaf, omdat u voorbij een verlicht deel van de patio diende te gaan (CGVS p. 12). Echter blijkt uit uw verklaringen over de periode sindsdien geenszins dat dit het geval was. Zo bleef u thuis wonen gedurende de drie maanden voor uw vertrek uit het land, die volgden op de moord van uw overbuur, en kende u geen problemen. Tijdens deze drie maanden hielp u uw moeder in het huishouden en deed u af en toe de boodschappen. U verklaart dat u zo min mogelijk buiten kwam. U woonde echter nog altijd in hetzelfde huis en kwam bovendien wel degelijk af en toe buiten om boodschappen te doen of uw papierwerk te regelen (CGVS p. 15). De bendeleden hadden u zowel op straat als thuis -indien ze u op de avond van de moord hadden opgemerkt wisten ze u immers wonen- kunnen aanspreken indien zij dit hadden gewild. Zij deden dit echter niet. Dat de bendeleden u van iets zouden beschuldigen maar u er nooit over zouden aanspreken is reeds weinig aannemelijk. De bendeleden hebben op geen enkele manier kenbaar aan u gemaakt dat ze u er van zouden beschuldigen getuige te zijn geweest van de moord (CGVS p. 13). Door het feit dat u gedurende drie maanden geen enkele problemen kende met de bendeleden maakt u niet aannemelijk dat de bendeleden u opmerkten op het moment van de moord en u als verraadster beschouwden. Hierdoor maakt u dan ook niet aannemelijk dat u in de toekomst wel problemen zou kennen omwille van dit incident.

Voorts dient nog te worden opgemerkt dat u geen enkele informatie aan de politie heeft gegeven die belastend zou kunnen zijn voor de bendeleden en waarvoor zij u zouden kunnen zien als verraadster. U heeft slechts uitgelegd wat u had gehoord en zei dat u niet heeft gezien wie de betrokkenen waren. Bovendien ondervroegen de politieagenten niet enkel u maar gingen ze huis per huis in uw buurt langs, waardoor er geen reden is dat u specifiek in het vizier zou vallen (CGVS p. 13). Wat betreft het bezoek van de politie kan dan ook geen bezwarend element voor u uit worden afgeleid, waardoor u in aanmerking zou kunnen komen voor internationale bescherming.

Bovendien blijkt uit uw eigen gedrag niet dat u een werkelijke vrees kende voor de bendeleden in kwestie omdat u gedurende drie maanden na de moord gewoon thuis bleef wonen. Dit is vreemd gezien u verklaart te hebben beslist El Salvador te zullen verlaten toen u hoorde hoe uw overbuurman werd

vermoord. U was namelijk erg bang om op dezelfde plek te blijven (CGVS p. 6). Dat u een dermate grote keuze zou baseren op uw angst voor de bendeleden, maar in afwachting van vertrek niets anders zou ondernemen om zich veilig te stellen valt niet te rijmen met elkaar.

Verder dient opgemerkt te worden dat u eveneens een vrees kent voor uw broer, omdat hij zich vlak na de moord naar de patio begaf om u naar binnen te roepen (CGVS p. 7 en CGVS Vragenlijst 5). Echter is het opmerkelijk zowel uw moeder als broer nog steeds in hetzelfde huis in El Porvenir wonen, maar dat zij beiden tot op heden geen enige problemen hebben gekend naar aanleiding van de moord (CGVS p. 3 en p. 15). Uw broer komt nochtans zeer frequent buiten gezien hij voltijds werkt op een boerderij die gelegen is vlakbij hun huis (CGVS p. 8). U verklaart dat het feit dat hij slechts van en naar werk gaat waarschijnlijk de reden is dat uw broer nog geen problemen kende (CGVS p. 15). Met redelijkheid kan echter gesteld worden dat dit de bendeleden er niet van zou moeten weerhouden hem aan te spreken indien zij dat zouden willen.

Doordat u verklaart dat uw broer even goed gevaar loopt maar hij in feite zonder enige problemen verder kan blijven leven in El Porvernir, doet automatisch ook afbreuk aan de gegrondheid van uw vrees.

Voorts dient nog te worden ingegaan op de berichten die u heeft gekregen en waarvoor u evenmin in aanmerking kunt komen voor internationale bescherming. Buiten het feit dat u slechts één bericht kreeg van een onbekend persoon die zei dat er foto's van u bestonden en u vroeg wat u zou geven in ruil ze niet te laten publiceren en één bericht waarin stond dat u zich aan de gevolgen mocht verwachten, gebeurde er verder namelijk niets. Ondanks dat uw belager had gezegd u te zullen contacteren via een andere simkaart indien u hem blokkeerde, deed hij dit nooit. Verder verklaart u zelf te weten dat er geen bezwarende foto's van u bestaan die zouden kunnen worden gepubliceerd (CGVS p. 14). Uit uw verklaringen blijkt dan ook niet dat dit incident meer was dan een eenmalige poging tot oplichting.

Voorts dient nog te worden opgemerkt dat u verklaart problemen te hebben gekend met zowel bende MS13 als bende 18 omwille van het feit dat u uw vader ging bezoeken die op bende 18 gebied woonde (CGVS p. 7, p. 9 en p. 10). Hieraan kan echter eveneens getwijfeld worden. Zo dient ten eerste te worden opgemerkt dat u uw vader op regelmatige basis reeds gedurende verschillende jaren bezocht (CGVS p. 14). De bendeleden van 18 hadden uw schoonbroer J. en kennissen van hem reeds drie jaar eerder, vooraleer u effectief stopte met uw bezoeken, gevraagd om u de boodschap door te geven dat ze u verzochten uw vader niet meer te bezoeken. Gedurende drie jaar herhaalden de bendeleden dit voortdurend (CGVS p. 9 en p. 10). U gaf er echter nooit gehoor aan en bleef uw vader verder bezoeken. Uw vader was namelijk een invloedrijk persoon en daarom had u niet een al te grote angst voor de bendeleden ter plekke (CGVS 10). Ondanks dat u uw vader bleef bezoeken, kende u gedurende drie jaar geen problemen met de bendeleden. U werd nooit persoonlijk door hen aangesproken (CGVS p. 9). Dat zij dit niet zouden doen indien zij per se iets van u zouden willen is vreemd. Wanneer u wordt gevraagd hoe het komt dat de bendeleden uw bezoeken gedurende drie jaar bleven tolereren, zegt u dat u niet altijd hetzelfde traject nam dus dat ze zich van enkele van uw bezoeken niet bewust zullen zijn geweest. Deze uitleg is echter niet aannemelijk gezien de bendeleden uw kennissen en J. voortdurend bleven waarschuwen over u. Ze waren dus wel degelijk op de hoogte van uw bezoeken. U zegt ook dat uw vader reeds op leeftijd is en al heel zijn leven woonde in de buurt. Hij heeft door middel van zijn activiteiten misschien eerbied gewonnen van de bendeleden, waardoor zij u niet rechtstreeks aanspraken. Dit is geenszins een overtuigende verklaring voor het feit dat u zonder problemen gedurende drie jaar hun eis kon negeren. Dat zij niet wilden dat u naar uw vader kwam maar om hun eis over te brengen een tussenpersoon gebruikten omwille respect houdt weinig steek. U geeft ook niet aan op welke manier dit een blijk van respect zou zijn. Uw loutere stelling dat zij dermate respect voor uw vader zouden hebben omdat hij op leeftijd is kan evenmin overtuigen. Deze verklaringen doen verder twijfelen aan de waarachtigheid van deze beweerde problemen.

Met bendeleden van MS13 uit uw eigen wijk kende u nooit problemen tot in juni 2020, toen uw oom over u werd aangesproken. De bendeleden vroegen aan hem om u de boodschap door te geven uw vader niet meer te bezoeken (CGVS p. 8 en p. 10). Gezien de vaststellingen in bovenstaande paragraaf over gelijkaardige problemen, maar dan met bende 18, kan vanzelfsprekend ook hier reeds getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Ook hier is het immers vreemd dat de bendeleden dit aan hem vroegen indien zij eigenlijk van u iets eisten en rijzen er vraagtekens bij de ernst van hun eis. Slechts drie maanden later, in september 2020, werd u zelf hierover aangesproken door de bendeleden van MS13, waarna u besliste uw vader niet meer te zullen bezoeken (CGVS p. 10). U kende geen problemen meer met de bendeleden nadat u deze keuze nam, waardoor u hen ook niet meer hoefde te vrezen. Tijdens uw afscheidsbezoek aan uw vader in november 2020, nam u de voorzorgsmaatregel zich halverwege door uw schoonbroer met de auto te laten afzetten. Hierdoor kende u geen problemen met noch de bendeleden van MS13, noch die van bende 18 (CGVS p. 11). Er kan dan ook gesteld worden dat u de middelen had om zich veilig tot bij uw vader te begeven indien u dat wilde. Er

kan wat betreft uw verklaringen over de bendeleden van MS13 dan ook geen nood aan internationale bescherming worden afgeleid.

Tot slot dient nog te worden opgemerkt dat u aan de hand van de moorden op de twee buurtbewoners geen persoonlijke, concrete vrees kunt staven. Het feit dat u verklaart de jonge vrouw die werd vermoord niet eens te hebben gekend en de jongeman slechts te hebben gekend van zien, ondersteunt voorgaande des te meer (CGVS p. 8 en p. 14). Aan de hand van deze twee moorden komt u dan ook niet in aanmerking voor internationale bescherming.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

Uw paspoort, identiteitskaart en geboorteakte hebben betrekking op uw Salvadoraanse nationaliteit en herkomst, die hier niet onmiddellijk worden betwist. Uw blanco strafblad heeft slechts betrekking op uw strafrechtelijk verleden en kan in deze zin het feit dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u door de bendeleden van MS13 bestempeld werd als verraadster, niet veranderen.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html> in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoekster voert de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de rechten van de verdediging en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster geeft na een theoretische uiteenzetting aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen. Ze meent dat zij wel degelijk een gefundeerde vrees voor vervolging heeft.

Verzoekster licht verder het bendegerelateerd geweld toe, de gegronde vrees voor vervolging en de agenten van vervolging. Zij zet voorts het behoren tot een bepaalde sociale groep uiteen alsook haar politieke opinie. Ook gaat zij in op het gebrek aan een intern vluchtalternatief.

Er wordt in het verzoekschrift geconcludeerd dat verzoekster in El Salvador het slachtoffer werd van bendegegeweld en benadrukt dat zij behoort tot een groep personen die gevisieerd worden door bendeleden vermits zij jarenlang bedreigingen van bende 18 naast zich neerlegde en zich ook de woede van deze bende op de hals haalde door haar vader geregeld te bezoeken in bende 18-gebied. Daarenboven merkt verzoekster op dat zij een politieke mening uitte door zich te verzetten tegen de wensen van bende 18. Verzoekster wijst er bovendien op dat de Salvadoraanse autoriteiten allerminst in staat zijn om haar te beschermen tegen bendegegeweld en dat de bendes de facto de controle hebben over verschillende plaatsen in El Salvador.

In het kader van de subsidiaire bescherming voert verzoekster aan dat geen nauwkeurig onderzoek werd verricht naar de veiligheidssituatie in El Salvador, in het departement Santa Ana. Zij citeert onder meer uit landeninformatie van december 2017 van The International Crisis Group en van november 2019 van The Guardian en Foreign Policy. Verzoekster werpt nog op dat rekening moet worden gehouden met de gevolgen van de COVID-19-pandemie en wijst er in dit verband op dat geweld door overheidstroepen toenam tijdens de pandemie. Verzoekster benadrukt het gebrek aan overheidsbescherming, de hoge mate van corruptie en de straffeloosheid die daaruit voortvloeit. Verzoekster betoogt dat uit de grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador in het algemeen, en in de regio Santa Ana in het bijzonder, volgt dat de situatie er op dit moment dermate onveilig is, gelet op het feit dat verschillende gewelddadige bendes aldaar actief zijn en dat de Salvadoraanse president de overheidstroepen aanspoort tot geweld, dat het willekeurig geweld wel degelijk op grote schaal plaatsvindt, en er dus een lager niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift voegt verzoekster volgende stukken toe:

- UNHCR, "*Guidance note on refugee claims relating to victims of organized gangs*" van maart 2010
- International Crisis Group, "*Miracle or Mirage? Gangs and lunging Violence in El Salvador*", Latin America Report N° 81 van 8 juli 2020.

2.2.2. Op 7 december 2021 brengt verweerder overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij waarin hij refereert aan de COI Focus "*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*" van 13 juli 2021 waarbij de weblink wordt weergegeven en waarin hij eveneens wijst op de Nederlandstalige COI Focus "*El Salvador: Veiligheidssituatie*" van 12 oktober 2020 met weergave van de weblink.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een

beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoek(st)er om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoek(st)ers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in onder meer artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moeten steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoeksters beschermingsverzoek is gesteund op een vrees voor de bendes MS13 en bende 18. Zij stelt dat ze werd bedreigd door de bende MS13 evenals bende 18 omwille van de bezoeken aan haar vader die in bende 18-gebied woont terwijl zij in het gebied van MS13 woont. Verzoekster vreest verder vervolging door de bende MS13 wegens verraad omdat zij getuige zou zijn geweest van een moord.

Uit de objectieve landeninformatie die door de partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijkse leven in de wijken waar ze territoriale controle uitoefenen. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en gedwongen rekrutering. Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is waardoor het land momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste ter wereld (COI Focus "El Salvador: Veiligheidssituatie" van 12 oktober 2020, p. 6; UNHCR guidelines).

Het aanwezige geweld komt voornamelijk voort uit interne afrekeningen tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de Salvadoraanse veiligheidsdiensten en politie. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14). De bendes viseren ook burgers met een welbepaald profiel.

Uit de landeninformatie blijken een aantal potentiële risicoprofielen die slachtoffer kunnen worden van bendegeweld zoals, onder meer: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. verzet tegen rekrutering), personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenverdedigers, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politieagenten en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt verder dat in de heersende Salvadoraanse context discriminatie en geweld tegen vrouwen vaak voorkomen. Er is een hoge graad van femicide. Daarbij wordt huiselijk geweld beschouwd als de belangrijkste vorm van geweld tegen vrouwen in El Salvador, op de voet gevolgd door geweld vanwege bendeleden. UNHCR meldt dat seksueel en gendergerelateerd geweld tegen vrouwen en meisjes wijdverspreid is in de gebieden waar de bendes actief zijn, evenals de rekrutering van meisjes om taken uit te voeren voor de bendes. Uit de landeninformatie blijkt verder dat vrouwen, voornamelijk minderjarige meisjes, gedwongen kunnen worden om de vriendin te worden van een bendelid en dat indien een vrouw de 'avances' van een

bendelid afwijst, dit kan worden beschouwd als verzet tegen de autoriteit van de bendes en zij haar leven in gevaar kan brengen in wijken waar de bendes actief zijn (COI Focus 12 oktober 2020, p. 20).

Er blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel niet dat elke vrouw in El Salvador a priori het risico loopt om slachtoffer te worden van vervolging of te worden blootgesteld aan ernstige schade. Er blijkt niet dat vrouwen in El Salvador het slachtoffer zouden zijn van veralgemeende of systematische vervolging waardoor iedere vrouw hierdoor kan worden getroffen enkel en alleen omdat zij vrouw is. Dit blijkt ook uit de UNHCR Eligibility Guidelines van maart 2016 waar enkel vrouwen met specifieke profielen dan wel in specifieke omstandigheden worden aangemerkt met een potentieel risicoprofiel. Het voorgaande maakt dat beschermingsverzoeken van vrouwen met verhoogde aandacht moeten worden onderzocht, in het bijzonder die beschermingsverzoeken van vrouwen die afkomstig zijn uit gebieden waar bendes opereren of die afkomstig zijn uit sociale milieus waar huiselijk geweld gebruikelijk is.

Of een verzoek(st)er die valt onder een bepaald risicoprofiel nood heeft aan internationale bescherming is evenwel afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de individuele zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (*“may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case”*; *“Not all persons falling within the risk profiles outlined in this Section will necessarily be found to be a refugee.”*; *“Depending on the particular circumstances of the case (...)”*, p. 28-29 e.v.).

Het risico voor verzoekster om slachtoffer te worden van bendege geweld moet aldus in concreto aannemelijk worden gemaakt.

Er mag dan ook van een verzoekster worden verwacht dat zij op haar persoon betrokken elementen of feiten aanreikt die relevant kunnen zijn in het kader van de beoordeling van de gegrondheid van de vervolgingsvrees dan wel het reëel risico op ernstige schade, zoals, onder meer, haar achtergrond, ervaringen, activiteiten en familiesituatie (UNHCR Guidance note on refugee claims relating to victims of organized gangs, maart 2010, pt. 20).

Bij de beoordeling van de redelijke waarschijnlijkheid voor verzoekster om bij terugkeer naar haar land van herkomst te worden blootgesteld aan vervolging dan wel het reëel risico op ernstige schade, moeten haar individuele omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador, zoals beschreven in objectieve bronnen.

De Raad zal verder nagaan of verzoeksters verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met haar land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd. De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen.

Zoals hierna zal blijken, blijft verzoekster evenwel in gebreke om in haar hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

Daargelaten verzoeksters betoog aangaande de vraag of de door haar voorgehouden vervolgingsfeiten verband houden met één van de vijf vervolgingsgronden in de vluchtelingendefinitie, komt de Raad na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal tot de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster ingeroepen vrees ten aanzien van de bende MS13 en de bende 18 in El Salvador.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd waarom geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende gebeurtenissen die voor verzoekster de aanleiding vormden om El Salvador te verlaten. De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift er niet in slaagt om de motieven, die betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas, pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van de vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen.

De Raad stelt vast dat het verweer in het verzoekschrift in wezen beperkt blijft tot het volharden in de vrees voor vervolging en het herhalen of op punt stellen van haar verklaringen, alsook in twijfel trekken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hiermee slaagt verzoekster er echter niet in om de pertinente en correcte motivering in de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

Verzoekster benadrukt dat ze bedreigd werd door berichten en spreekt van een constante dreiging doch door louter te volharden in haar verklaringen haalt verzoekster geen afdoende argumenten aan om volgende motieven inzake de voorgehouden ontvangen berichten te ontkrachten:

“Voorts dient nog te worden ingegaan op de berichten die u heeft gekregen en waarvoor u evenmin in aanmerking kunt komen voor internationale bescherming. Buiten het feit dat u slechts één bericht kreeg van een onbekend persoon die zei dat er foto’s van u bestonden en u vroeg wat u zou geven in ruil ze niet te laten publiceren en één bericht waarin stond dat u zich aan de gevolgen mocht verwachten, gebeurde er verder namelijk niets. Ondanks dat uw belager had gezegd u te zullen contacteren via een andere simkaart indien u hem blokkeerde, deed hij dit nooit. Verder verklaart u zelf te weten dat er geen bezwarende foto’s van u bestaan die zouden kunnen worden gepubliceerd (CGVS p. 14). Uit uw verklaringen blijkt dan ook niet dat dit incident meer was dan een eenmalige poging tot oplichting.”

Waar verzoekster er daarnaast op wijst dat zij en haar broer indirecte getuigen waren van de moord op hun overbuur, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing dienaangaande naar recht wordt gemotiveerd:

“U vreest vervolgd te zullen worden door bendeleden van MS13 omdat u op de patio van uw huis aan het telefoneren was op de avond dat zij uw overbuurjongen vermoordden en de zij u mogelijks hebben gezien (CGVS p. 6 en p. 7). Hierdoor vreest u beschuldigd te zullen worden door de bendeleden van verraad. Er dient echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een risico loopt bij een terugkeer naar El Salvador. Nergens uit uw verklaringen blijkt namelijk dat de bendeleden u die avond effectief hebben gezien en dat zij u hierdoor van verraad beschuldigden. Zo heeft u die avond op geen enkel moment de bendeleden gezien, maar heeft u slechts schoten en lawaai gehoord en was u op deze indirecte manier getuige van de moord. U heeft ook niemand zien vluchten. U stond op een duister deel van uw patio op het moment van het gebeuren. Het is volgens u echter wel mogelijk dat de bendeleden u zagen op het moment dat u zich in uw huis begaf, omdat u voorbij een verlicht deel van de patio diende te gaan (CGVS p. 12). Echter blijkt uit uw verklaringen over de periode sindsdien geenszins dat dit het geval was. Zo bleef u thuis wonen gedurende de drie maanden voor uw vertrek uit het land, die volgden op de moord van uw overbuur, en kende u geen problemen. Tijdens deze drie maanden hielp u uw moeder in het huishouden en deed u af en toe de boodschappen. U verklaart dat u zo min mogelijk buiten kwam. U woonde echter nog altijd in hetzelfde huis en kwam bovendien wel degelijk af en toe buiten om boodschappen te doen of uw papierwerk te regelen (CGVS p. 15). De bendeleden hadden u zowel op straat als thuis -indien ze u op de avond van de moord hadden opgemerkt wisten ze u immers wonen- kunnen aanspreken indien zij dit hadden gewild. Zij deden dit echter niet. Dat de bendeleden u van iets zouden beschuldigen maar u er nooit over zouden aanspreken is reeds weinig aannemelijk. De bendeleden hebben op geen enkele manier kenbaar aan u gemaakt dat ze u er van zouden beschuldigen getuige te zijn geweest van de moord (CGVS p. 13). Door het feit dat u gedurende drie maanden geen enkele problemen kende met de bendeleden maakt u niet aannemelijk dat de bendeleden u opmerkten op het moment van de moord en u als verraadster beschouwden. Hierdoor maakt u dan ook niet aannemelijk dat u in de toekomst wel problemen zou kennen omwille van dit incident.

Voorts dient nog te worden opgemerkt dat u geen enkele informatie aan de politie heeft gegeven die belastend zou kunnen zijn voor de bendeleden en waarvoor zij u zouden kunnen zien als verraadster. U heeft slechts uitgelegd wat u had gehoord en zei dat u niet heeft gezien wie de betrokkenen waren. Bovendien ondervroegen de politieagenten niet enkel u maar gingen ze huis per huis in uw buurt langs, waardoor er geen reden is dat u specifiek in het vizier zou vallen (CGVS p. 13). Wat betreft het bezoek van de politie kan dan ook geen bezwarend element voor u uit worden afgeleid, waardoor u in aanmerking zou kunnen komen voor internationale bescherming.

Bovendien blijkt uit uw eigen gedrag niet dat u een werkelijke vrees kende voor de bendeleden in kwestie omdat u gedurende drie maanden na de moord gewoon thuis bleef wonen. Dit is vreemd gezien u verklaart te hebben beslist El Salvador te zullen verlaten toen u hoorde hoe uw overbuurman werd vermoord. U was namelijk erg bang om op dezelfde plek te blijven (CGVS p. 6). Dat u een dermate grote keuze zou baseren op uw angst voor de bendeleden, maar in afwachting van vertrek niets anders zou ondernemen om zich veilig te stellen valt niet te rijmen met elkaar.

Verder dient opgemerkt te worden dat u eveneens een vrees kent voor uw broer, omdat hij zich vlak na de moord naar de patio begaf om u naar binnen te roepen (CGVS p. 7 en CGVS Vragenlijst 5). Echter is het opmerkelijk zowel uw moeder als broer nog steeds in hetzelfde huis in El Porvenir wonen, maar dat zij beiden tot op heden geen enige problemen hebben gekend naar aanleiding van de moord (CGVS p. 3 en p. 15). Uw broer komt nochtans zeer frequent buiten gezien hij voltijds werkt op een boerderij die gelegen is vlakbij hun huis (CGVS p. 8). U verklaart dat het feit dat hij slechts van en naar werk gaat waarschijnlijk de reden is dat uw broer nog geen problemen kende (CGVS p. 15). Met redelijkheid kan

echter gesteld worden dat dit de benedeleden er niet van zou moeten weerhouden hem aan te spreken indien zij dat zouden willen.

Doordat u verklaart dat uw broer even goed gevaar loopt maar hij in feite zonder enige problemen verder kan blijven leven in El Porvernir, doet automatisch ook afbreuk aan de gegrondheid van uw vrees.” Door te volharden in haar verklaringen kan verzoekster geen afbreuk doen aan voormelde uitvoerige motieven.

De Raad merkt hierbij op dat uit de toegevoegde informatie blijkt dat getuige zijn van een misdrijf, aangifte doen, samenwerken met de autoriteiten en een proces bekomen, een ononderbroken reeks risico's vormen die in elk stadium van het proces groter worden voor de persoon zelf maar ook voor de familie in ruimere zin en ertoe kunnen leiden dat de benden de betreffende persoon met de dood bedreigen, folteren en zelfs doden (COI Focus 12 oktober 2020, p. 16, UNHCR Guidelines, p. 32). De commissaris-generaal kan echter worden bijgetreden in zijn oordeel dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij problemen zal kennen omwille van dit incident. Zo blijkt in casu niet eens dat de benedeleden van MS13 haar of haar broer effectief gezien hebben, dat verzoekster zelf enkel wat heeft gehoord waaronder gebonk op de deur, de schoten en geschreeuw zonder de benedeleden te zien en zij hierover ook niet meer informatie kon geven aan de politie (persoonlijk onderhoud, p. 7, 12-13) zodat uit het louter bezoek van de politie geen bezwarend element blijkt in haar hoofde. Verzoekster kan niet ernstig genomen worden in haar betoog dat het louter spreken met de politie reeds voldoende is om de woede of het wantrouwen van de MS13 op de hals te halen. Zij betwist immers verder niet dat zij gedurende drie maanden voor haar vertrek uit het land zonder problemen thuis kon wonen, net als haar broer die er overigens nog steeds woont, noch dat de benedeleden haar op geen enkele manier kenbaar hebben gemaakt haar te beschuldigen van getuige te zijn geweest van de moord (persoonlijk onderhoud, p. 13, 15). Zodoende wordt niet aannemelijk gemaakt dat zij door de bende MS13 als verraadster wordt beschouwd.

Waar verzoekster ter terechtzitting stelt dat haar broer eind november door de bende MS13 zou zijn aangevallen en een klacht zou neergelegd hebben, moet de Raad samen met verweerder opmerken dat deze bewering geenszins wordt gestaafd. Verzoekster biedt overigens naast haar blote bewering geen enkele concrete, specifieke toelichting inzake de omstandigheden van deze voorgehouden aanval. Uit de beweerdde aanval op haar broer kan geenszins afgeleid worden dat verzoekster niet kan terugkeren naar El Salvador wegens een gegronde vervolgingsvrees of wegens een reëel risico op ernstige schade.

De Raad stelt vervolgens vast dat volgende overwegingen uit de bestreden beslissing door verzoekster volledig ongemoeid worden gelaten:

“Tot slot dient nog te worden opgemerkt dat u aan de hand van de moorden op de twee buurtbewoners geen persoonlijke, concrete vrees kunt staven. Het feit dat u verklaart de jonge vrouw die werd vermoord niet eens te hebben gekend en de jongeman slechts te hebben gekend van zien, ondersteunt voorgaande des te meer (CGVS p. 8 en p. 14). Aan de hand van deze twee moorden komt u dan ook niet in aanmerking voor internationale bescherming.” Deze motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn worden, bij gebrek een dienstig verweer, dan ook overgenomen door de Raad.

Wat betreft de bendegerelateerde problemen wegens het bezoek aan haar vader in bende 18-gebied, wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Voorts dient nog te worden opgemerkt dat u verklaart problemen te hebben gekend met zowel bende MS13 als bende 18 omwille van het feit dat u uw vader ging bezoeken die op bende 18 gebied woonde (CGVS p. 7, p. 9 en p. 10). Hieraan kan echter eveneens getwijfeld worden. Zo dient ten eerste te worden opgemerkt dat u uw vader op regelmatige basis reeds gedurende verschillende jaren bezocht (CGVS p. 14). De benedeleden van 18 hadden uw schoonbroer J. en kennissen van hem reeds drie jaar eerder, vooraleer u effectief stopte met uw bezoeken, gevraagd om u de boodschap door te geven dat ze u verzochten uw vader niet meer te bezoeken. Gedurende drie jaar herhaalden de benedeleden dit voortdurend (CGVS p. 9 en p. 10). U gaf er echter nooit gehoor aan en bleef uw vader verder bezoeken. Uw vader was namelijk een invloedrijk persoon en daarom had u niet een al te grote angst voor de benedeleden ter plekke (CGVS 10). Ondanks dat u uw vader bleef bezoeken, kende u gedurende drie jaar geen problemen met de benedeleden. U werd nooit persoonlijk door hen aangesproken (CGVS p. 9). Dat zij dit niet zouden doen indien zij per se iets van u zouden willen is vreemd. Wanneer u wordt gevraagd hoe het komt dat de benedeleden uw bezoeken gedurende drie jaar bleven tolereren, zegt u dat u niet altijd hetzelfde traject nam dus dat ze zich van enkele van uw bezoeken niet bewust zullen zijn geweest. Deze uitleg is echter niet aannemelijk gezien de benedeleden uw kennissen en J. voortdurend bleven waarschuwen over u. Ze waren dus wel degelijk op de hoogte van uw bezoeken. U zegt ook dat

uw vader reeds op leeftijd is en al heel zijn leven woonde in de buurt. Hij heeft door middel van zijn activiteiten misschien eerbied gewonnen van de benedeleden, waardoor zij u niet rechtstreeks aanspraken. Dit is geenszins een overtuigende verklaring voor het feit dat u zonder problemen gedurende drie jaar hun eis kon negeren. Dat zij niet wilden dat u naar uw vader kwam maar om hun eis over te brengen een tussenpersoon gebruikten omwille respect houdt weinig steek. U geeft ook niet aan op welke manier dit een blijk van respect zou zijn. Uw loutere stelling dat zij dermate respect voor uw vader zouden hebben omdat hij op leeftijd is kan evenmin overtuigen. Deze verklaringen doen verder twifelen aan de waarachtigheid van deze beweerde problemen.

*Met benedeleden van MS13 uit uw eigen wijk kende u nooit problemen tot in juni 2020, toen uw oom over u werd aangesproken. De benedeleden vroegen aan hem om u de boodschap door te geven uw vader niet meer te bezoeken (CGVS p. 8 en p. 10). Gezien de vaststellingen in bovenstaande paragraaf over gelijkaardige problemen, maar dan met bende 18, kan vanzelfsprekend ook hier reeds getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Ook hier is het immers vreemd dat de benedeleden dit aan hem vroegen indien zij eigenlijk van u iets eisten en rijzen er vraagtekens bij de ernst van hun eis. Slechts drie maanden later, in september 2020, werd u zelf hierover aangesproken door de benedeleden van MS13, waarna u besliste uw vader niet meer te zullen bezoeken (CGVS p. 10). U kende geen problemen meer met de benedeleden nadat u deze keuze nam, waardoor u hen ook niet meer hoefde te vrezzen. Tijdens uw afscheidbezoek aan uw vader in november 2020, nam u de voorzorgsmaatregel zich halverwege door uw schoonbroer met de auto te laten afzetten. Hierdoor kende u geen problemen met noch de benedeleden van MS13, noch die van bende 18 (CGVS p. 11). Er kan dan ook gesteld worden dat u de middelen had om zich veilig tot bij uw vader te begeven indien u dat wilde. Er kan wat betreft uw verklaringen over de benedeleden van MS13 dan ook geen nood aan internationale bescherming worden afgeleid.”*Verzoekster slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven.

Verzoekster repliceert in dit verband vooreerst dat zij de band met haar vader belangrijker vond en dat haar bezwaarlijk kwalijk kan genomen worden dat zij de wens van de bendes te verregaand vond en er geen gevolg aan gaf. Dit zou niet inhouden dat zij de dreiging niet ernstig nam. De Raad moet vaststellen dat verzoekster met dit betoog geen afdoende argumenten aanhaalt om voormelde uitvoerige motieven te ontcrachten. Zij betwist noch weerlegt overigens de vaststelling dat zij ondanks het gegeven dat zij drie jaar lang haar vader bleef bezoeken geen problemen kende met de benedeleden en nooit werd aangesproken door de bende 18 (persoonlijk onderhoud, p. 8-9). De commissaris-generaal kan gevolgd worden waar hij stelt dat de uitleg hiervoor (dat zij niet altijd hetzelfde traject nam en dat haar vader een gerespecteerd persoon is) niet kan overtuigen daar zij wel drie jaar lang nog via familie en kennissen zou gewaarschuwd worden.

Verzoekster kan ook niet gevolgd worden in haar betoog dat verweerder uit het oog verliest dat zij wel persoonlijk werd aangesproken door MS13. Verweerder heeft immers hieromtrent gemotiveerd doch verzoekster slaagt er niet in om deze motieven te weerleggen. Verzoekster voert aan dat de bendes steeds invloedrijker worden en dat zij genoodzaakt was om haar bezoeken terug te schroeven en dan te stoppen. Zij weerlegt echter niet het motief dat uit haar verklaringen blijkt dat zij de middelen had om zich, via voorzorgsmaatregelen, veilig tot bij haar vader te begeven. Verzoekster kan, gelet op het voorgaande, niet ernstig genomen worden in haar betoog dat het ondraaglijk is om haar vader niet te kunnen bezoeken omwille van de bedreigingen. De Raad stipt hierbij volledigheidshalve aan dat - daargelaten verzoekster de bewering dat er een slecht signaal is waardoor zij niet goed kan communiceren met haar vader, niet staft – verzoekster niet aantoot dat het voor haar vader, die immers gerespecteerd zou worden door de bende 18 en niet werd geviseerd noch aangesproken, onmogelijk is haar elders te ontmoeten of elders, met een beter signaal, te communiceren.

Bovendien moet erop gewezen worden dat verzoekster geen enkel bewijsstuk heeft neergelegd om haar problemen te staven. Er moet hierbij benadrukt worden dat het niet de taak van de commissaris-generaal is, dan wel de Raad zelf, de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Immers, de bewijslast berust in beginsel bij de verzoekster om internationale bescherming zelf die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van haar relaas. Verzoekster moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Wanneer een verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de opgesomde cumulatieve voorwaarden is voldaan. In casu kan echter niet geoordeeld worden dat aan alle voorwaarden is voldaan. Zo kan alleszins niet vastgesteld worden dat verzoekster een oprechte inspanning heeft geleverd om haar verzoek te staven en ook niet steeds een bevredigende verklaring heeft gegeven omtrent het ontbreken van stavingselementen. Zo kan verzoeksters stereotiepe toelichting dat hoewel zij de dreigberichten had opgeslagen maar haar telefoon naar de vaantjes is en zij niets heeft kunnen recupereren (persoonlijk onderhoud, p. 14), niet

overtuigen. Het komt de Raad verder niet ernstig voor dat verzoekster, hoewel zij via familie, vrienden en kennissen drie jaar lang door benedeleden werd bedreigd niet eens gepoogd heeft om eventueel via verklaringen van deze personen haar relaas enigszins te staven. Ook brengt zij geen enkel stavingsstuk aan van de verschillende moorden die zouden gepleegd zijn (namelijk de moord op een meisje uit de buurt in augustus 2020, de moord op haar overbuur op 26 augustus 2020 en na haar vertrek de moord op nog een andere jongen uit de buurt – zie Vragenlijst DVZ van 9 december 2020, punt 5 en persoonlijk onderhoud, p. 8), te meer zij voor de moord op haar overbuur wel werd verhoord en er akte zou zijn genomen van haar verklaringen (persoonlijk onderhoud, p. 13).

2.3.4.2. Ten slotte merkt de Raad op dat op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus *“El Salvador: Retour au pays des ressortissants”* van 17 december 2020 en de COI Focus *“El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire”* van 13 juli 2021, niet kan worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van verzoekster om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van het vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar zij verbleven heeft. Uit de landeninformatie blijkt duidelijk dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland - of in El Salvador zelf voor het vertrek - belangrijk zijn bij het beoordelen van de terugkeer. Uit het geheel van deze informatie blijkt dat veeleer bendegerelateerde problemen van terugkeerders voor hun vertrek uit El Salvador een risico verhogende factor zijn, eerder dan het louter verblijf in het buitenland als dusdanig. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel “certain returnees from abroad” problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel “depending on the particular circumstances of their case” (p. 32).

Het volstaat bijgevolg niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade als terugkeerder aannemelijk te maken. Dit moet in concreto worden aangetoond. Verzoekster slaagt hier niet in.

Zoals reeds gesteld, zijn de beweerde problemen met de benedeleden van MS13 en de bende 18 niet geloofwaardig. Er wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat verzoekster voor haar vertrek uit El Salvador reeds in die mate in het vizier is gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stond van de benedeleden, noch zijn er andere indicaties die daar op wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekster El Salvador verliet omwille van bendegerelateerde problemen, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand bendegerelateerd probleem een risico zou lopen om (opnieuw) te worden gevisieerd door benedeleden, laat staan dat haar vertrek uit El Salvador om die reden risicoverhogend of verzwarend zou zijn.

Het feit dat verzoekster een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad betwist niet dat verzoekster bij terugkeer te maken kan krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld. In casu moet volledigheidshalve opgemerkt worden dat verzoekster verklaarde dat haar nooit renta werd opgelegd. Waar verzoekster ter terechtzitting aangeeft dat thans de echtgenoot van haar tante wordt bedreigd en afgeperst, moet de Raad vaststellen dat daargelaten deze bewering niet wordt gestaafd hieruit niet zonder meer kan afgeleid worden dat verzoekster, die in El Salvador samen met onder meer haar moeder en broer woonde, hierdoor ook zal gevisieerd worden en dat zij omwille van een mogelijke afpersing zal worden blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een bijzonder risico op afpersing *kunnen* lopen, wijst de Raad erop dat verzoeksters verblijf in België voor de duur van de asielprocedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zou zijn als een persoon die in het buitenland heeft verbleven.

Evenzo, de loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat zij na een verblijf in het buitenland als welvarend zou kunnen worden beschouwd,

volstaat op zich niet om in hoofde van verzoekster een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verder zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat verzoekster bij terugkeer omwille van een mogelijke afpersing zal worden blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade, hetgeen des te meer geldt nu haar beweerde problemen met MS-13 niet geloofwaardig worden geacht.

Het geheel van haar specifieke, individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekster nalaat concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar haar land van herkomst.

De door verzoekster neergelegde documenten aangaande haar identiteit (paspoort, identiteitskaart en geboortakte) alsook haar blanco strafblad die slechts betrekking heeft op haar strafrechtelijk verleden kunnen geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Gelet op wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat verzoeksters verklaringen omtrent problemen met de bende MS13 en de bende 18 niet weten te overtuigen. De Raad acht het vluchtrelaas van verzoekster en haar vrees voor vervolging niet geloofwaardig. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekster.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas respectievelijk te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Verzoeksters betoog dat zij in El Salvador geen bescherming kan krijgen, is dan ook niet dienstig.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, en kan zij zich evenmin dienstig beroepen op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.3. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen.

Inzake de socio-economische situatie in El Salvador, wijst de Raad erop dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat "*vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...)" (eigen onderlijnen)

Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er in El Salvador sprake zou zijn van een precaire socio-economische en humanitaire situatie die in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat zulke situatie, die overigens nergens in het verzoekschrift wordt aangetoond, louter is te wijten aan een opzettelijk handelen of nalaten van een actor (zie in deze zin HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

In casu blijkt verder niet dat verzoekster in deze context zelf wordt gevisieerd of dat zij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Verzoekster voert in geen geval aan dat zij bij terugkeer naar El Salvador op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

Verzoekster brengt geen andere persoonlijke elementen of omstandigheden aan op basis waarvan in haar hoofde kan worden aangenomen dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt gevisieerd.

Waar verzoeker verwijst naar de impact van de COVID-19-pandemie en stelt dat het geweld door overheidstroepen hierdoor toenam, volstaat het hier op te merken dat verzoekster, met dit algemeen betoog niet aannemelijk maakt dat zij in haar buurt blootgesteld zal worden aan geweld van aanwezige overheidstroepen in de hypothetische omstandigheid dat zij de verplichte quarantaine zou schenden. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat zij zou worden onderworpen aan vervolging of een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Samenvattend kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoekster, indien zij zou terugkeren naar El Salvador, door een menselijk handelen op intentionele en gerichte wijze in een menonwaardige situatie zou terechtkomen.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip 'willekeurig geweld' inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26).

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving, daarom willekeurig is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

Uit de door verzoekster toegevoegde landeninformatie blijkt overigens dat, hoewel er een risico is op extreem geweld, de moordcijfers sinds de presidentsverkiezingen in 2019 met 60 procent zijn gedaald (International Crisis Group, "*Miracle or Mirage? Gangs and lunging Violence in El Salvador*", Latin America Report N° 81 van 8 juli 2020, p. i).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd, noch blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Waar verzoekster verwijst naar de impact van de COVID-19-pandemie en stelt dat het geweld door overheidstroepen hierdoor toenam, herhaalt de Raad dat verzoekster, met dit algemeen betoog niet aannemelijk maakt dat zij in haar buurt blootgesteld zal worden aan willekeurig geweld van aanwezige overheidstroepen in de hypothetische omstandigheid dat zij de verplichte quarantaine zou schenden.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekster is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt echter dat in casu geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. Verzoekster wijst op informatie uit 2010, 2019 en juli 2020 terwijl verweerder onder meer heeft gewezen op een COI Focus van oktober 2020 en van december 2020. Bovendien heeft verweerder bij aanvullende nota van 7 december 2021 de beschikbare landeninformatie geactualiseerd. Ook met haar betoog dat het departement Santa Ana een belangrijk gebied is voor de bende MS13 en 18, kan verzoekster geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Inzake de aangevoerde schending van de rechten van de verdediging, als algemeen beginsel van het Unierecht is (arrest Mukarubega, EU:C:2014:2336, punt 45), merkt de Raad op dat het aan verzoekster is om de schending ervan door het Commissariaat-generaal aan te tonen. Het is de Raad op basis van de uiteenzetting in het verzoekschrift echter allerm minst duidelijk op welke wijze verzoekster haar rechten van verdediging geschonden acht. Bij ontstentenis van enige toelichting wordt dit onderdeel van het middel niet dienstig aangevoerd.

2.3.8. De Raad bemerkt verder dat verzoekster niet aantoont dat artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, dat het recht op een doeltreffende voorziening in rechte alsook het recht op een onpartijdig gerecht omvat, geschonden is. De Raad wijst verzoekster erop dat hij inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt en benadrukt dat verzoekster met onderhavige procedure beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

2.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg verzoekster de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, zij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

H. CALIKOGLU